

Ο κόσμος τελικά θα πει...

Η πρώτη υπόθεση, με την οποία επέλεξε να ασχοληθεί, αφορούσε μια δολοφονία που σημειώθηκε σε μια επαρχιακή πόλη. Η γυναικα-θύμα διένυε την τέταρτη δεκαετία της ζωής της, μα, σύμφωνα με τα όσα είχαν ακουστεί στα ρεπορτάζ εκείνης της περιόδου, η ζωή της έμοιαζε να είχε παύσει πολλά χρόνια προτού βρεθεί δολοφονημένη από το χέρι του συζύγου της.

Ο Γιώργος Καμπράνης είχε μεγαλώσει κι ο ίδιος στην επαρχία και γνώριζε, από πρώτο χέρι, τις νόρμες και τα στερεότυπα που ακολουθούνται συνήθως στις κλειστές κοινωνίες. Ήξερε πως οι κάτοικοι γνωρίζονται μεταξύ τους, σε αντίθεση με τις μεγαλύτερες πόλεις, όπου όλα, σχεδόν, είναι απρόσωπα. Γνώριζε επίσης πως εξαιτίας της ανάγκης τους να μη δημιουργήσουν αρνητικά σχόλια και κουτσομπολιά, πολλές φορές, υιοθετούσαν συμπεριφορές, οι οποίες δεν ήταν αποτέλεσμα επιλογής αλλά φόβου. Φόβου για την πιο αχρείαστη, και ίσως την πιο επικίνδυνη, ερώτηση που έχει σκεφτεί ποτέ ο άνθρωπος, «Τι θα πει ο κόσμος;».

Από την άλλη οι οικογένειες, στο σύνολο τους, έδειχναν πολύ δεμένες κι αγαπημένες μεταξύ τους. Μα αν κάποιος μπορούσε να ρίξει την κερκόπορτα ενός

υποτιθέμενου οικογενειακού ασύλου, τότε, σε πολλές περιπτώσεις, θα αντίκριζε μια εντελώς διαφορετική πραγματικότητα από αυτή που, επιμελώς, παρουσιάζοταν στον κοινωνικό περίγυρο. Αυτό ακριβώς είχε σκοπό να κάνει και ο ίδιος. Να κοιτάξει πίσω από την κλειστή πόρτα και να παρατηρήσει τη ζωή του ζευγαριού, πριν από το μοιραίο βράδυ. Να μη σταθεί μόνο στις καταθέσεις που περιέλαβε η δικογραφία, μα να εισχωρήσει βαθιά στην υπόθεση, αναλύοντας όλες τις πτυχές της. Κι αυτό θα το πετύχαινε μόνο επιχειρώντας να έρθει σε επαφή με όσους διαδραμάτισαν κάποιο ρόλο σε εκείνη την ιστορία, προσπαθώντας να εκμαιεύσει όσες περισσότερες πληροφορίες μπορούσε. Πίστευε πως, με αυτό τον τρόπο, θα μπορούσε να κατευθύνει το κοινό να σκεφτεί πιο σφαιρικά, και πως, γιατί όχι, κάποιοι ίσως και να αναγνώριζαν τον εαυτό τους σε κάποιον από τους πρωταγωνιστές της ιστορίας.

Οψη

Θέως έχει νέο διαβατήριο, παρακαλώ αυτό που έγραψε
σε λύση στολχέα σας, ότι συντηρείσουν αλλά
σεξουργικές το διαβατήριό σας σας σε λίγες μέρες.
Κυρία η διεύθυνση, Ταυτότητα και ιδιότητα
της στολχής σας είναι κυρία μας!
Από την ΕΛ.Σ.Π.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΘΥΜΑΤΟΣ

ΟΝΟΜΑ	Άννα		
ΕΠΩΝΥΜΟ	Στεφανίου		
ΗΜ/ΝΙΑ ΓΕΝΝΗΣΗΣ	17	08	1972
ΤΟΠΟΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ	Κόρινθος		
ΟΙΚ/ΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ	Άγαμη	☒	Έγγαμη
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ	Απόφοιτη ΙΕΚ Κομιωτικής		
ΙΔΙΟΤΗΤΑ	Οικιακά		
ΗΜ/ΝΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ	23	01	2020
ΑΙΤΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ	-		

Το λευκό αυτοκίνητο ήταν παρατημένο στην άκρη του δρόμου, με την πόρτα του οδηγού ορθάνοιχτη και τη μεγάλη σκάλα από τα φώτα του αναμμένη. Τα αυτοκίνητα, που διέσχιζαν την Εθνική Οδό, αναγκάζονταν σε απότομους ελιγμούς, στην προσπάθεια τους να αποφύγουν τη σύγκρουση, ενώ οι αγανακτισμένοι οδηγοί κόροναραν ασταμάτητα, κάνοντας άσεμνες χειρονομίες. Κανένας ήχος όμως και καμία βρισιά δεν ηχούσαν στα αφτιά της Κατερίνας, παρά μονάχα εκείνο το περίεργο βουητό, θαρρείς και ένα σμήνος από μέλισσες πετούσε γύρω από το κεφάλι της. Είχε ακουμπήσει το σώμα της στο καπό του αυτοκινήτου και έβρεχε ασταμάτητα το χλωμό της πρόσωπο, ενώ το πολύχρωμο φουλάρι στον λαιμό της μετατρεπόταν σιγά σιγά σε θηλιά που την έπνιγε.

Η ανάσα της λιγόστευε και οι χτύποι της καρδιάς της ολοένα κι αυξάνονταν, δημιουργώντας εκείνο το φτερούγισμα στο στήθος της, λες και η ψυχή της ήταν έτοιμη να δραπετεύσει από το σώμα της και να πετάξει μακριά. Τα φώτα των αυτοκινήτων, που έρχονταν από το αντίθετο ρεύμα, θόλωναν ακόμα περισσότερο το υγρό της βλέμμα, κάνοντας τα πάντα γύρω της να γυρίζουν ασταμάτητα. Δεν έπρεπε να καταρρεύσει. Όχι εκεί, όχι στη μέση του δρόμου ολομόναχη.

Οι κρίσεις πανικού ήταν για εκείνη μια γνώριμη κατάσταση. Από το δημοτικό ακόμη, είχε μάθει να συμβιώνει μαζί τους και όσο μεγάλωνε την επισκέπτονταν όλο και πιο συχνά, δημιουργώντας προβλήματα σε όλες τις πτυχές της καθημερινότητάς της. Τους τελευταίους έξι μήνες, όμως, είχε καταφέρει να τις ελέγχει κάπως. Οι συνεδρίες με την ψυχολόγο, που της είχε συστήσει μια συνάδελφός της, την είχαν βοηθήσει

να επιβληθεί στον διαταραγμένο της ψυχισμό, ώστε να μπορεί να έχει μια, σχεδόν, φυσιολογική ζωή. Σήμερα όμως της ήταν αδύνατον. Ένιωθε ανήμπορη ν' αντιμετωπίσει το οτιδήποτε.

Τρία χρόνια είχε να κατέβει στην Κόρινθο. Δε θυμόταν τίποτα από την τελευταία μέρα, παρά μονάχα ένα φιλί στο μέτωπο, ένα αντίο κι ένα εισιτήριο χωρίς επιστροφή. Έριξε και πάλι λίγο νερό στο πρόσωπο της, ως μια απεγνωσμένη προσπάθεια να επαναφέρει την ψυχοραμία της. Η φωνή της λογικής την διέταζε να βιαστεί. Είχε έρθει η ώρα να κλείσει για πάντα αυτό το κεφάλαιο. Το χρωστούσε στον εαυτό της. Μπήκε και πάλι στο αυτοκίνητο της κι έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Λίγη ώρα αργότερα βρισκόταν έξω από το πατρικό της σπίτι. Μια διπλοκατοικία στο κέντρο της Κορίνθου, προίκα της μάνας της από τον παππού της. Κατέβηκε από το αυτοκίνητο νιώθοντας τα πόδια της να μη συνεργάζονται. Έμοιαζε λες και το σώμα της αντιστεκόταν να μπει και πάλι εκεί μέσα. Μια παιδική, κοριτσίστικη φωνή στο κεφάλι της την προέτρεπε να φύγει, να τρέξει μακριά. Όμως όχι, αυτή τη φορά δε θα το έβαζε στα πόδια. Δεν ήταν πια εκείνο το μικρό, φοβισμένο κορίτσι, μα μια ενήλικη γυναίκα που είχε έρθει να κόψει, μια και καλή, την αλυσίδα που την κρατούσε δέσμια όλα αυτά τα χρόνια. Και θα το έκανε, ακόμα κι αν χρειαζόταν να ανοίξει πόλεμο με τον ίδιο της τον εαυτό.

«Κατερίνα;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή από την απέναντι πολυκατοικία. Έστρεψε το κεφάλι της και αντίκρυσε την κυρία Μαρία να ποτίζει τις γλαστρες της, όπως συνήθιζε να κάνει, χρόνια τώρα, από νωρίς το πρωί.

Η κυρία Μαρία ήταν επιστήθια φίλη της μητέρας της. Όμως θρανίο σε όλες τις τάξεις του σχολείου, μεγαλωμένες στην ίδια γειτονιά. Και πώς τα ‘φερε η τύχη, όταν παντρεύτηκαν, να είναι και πάλι γειτόνισσες. Όλα τα χρόνια της ζωής της, η Κατερίνα, τις θυμόταν μαζί. Να τρώγονται κάθε τόσο μεταξύ τους για ασήμαντους λόγους. «Πόσο βούτυρο χρειάζονται οι κουραμπιέδες», «ποιο απορρυπαντικό λευκαίνει καλύτερα τα ρούχα», «πόσο χρονών ήταν όταν τις έπιασαν οι μανάδες τους, να τρώνε κρυφά το γλυκό του κουταλιού», «πώς λεγόταν ο δάσκαλος, που τους έκανε μαθηματικά στο γυμνάσιο» κι άλλα τέτοια που έκαναν την Κατερίνα να κουνά το κεφάλι κοροϊδευτικά κάθε φορά που τις άκουγε. Έπειτα η μία έφευγε, δήθεν, παρεξηγημένη από το σπίτι της άλλης, μα το ίδιο κιόλας απόγευμα έπιναν και πάλι το καφεδάκι τους μαζί στο μπαλκόνι.

Και η Κατερίνα, όμως, την αγαπούσε πολύ την κυρία Μαρία, την είχε σαν δεύτερη μάνα της. Σε εκείνη έτρεχε κάθε φορά που τσακώνονταν οι γονείς της, αποζητώντας καταφύγιο στην αγκαλιά της. Πλέον, όμως, αισθανόταν πως αντίκριζε μια ξένη. Όσο κι αν την κοιτούσε, δεν μπορούσε να αισθανθεί ίχνος συμπάθειας για εκείνη. Ίσως, υποσυνείδητα, να τη θεωρούσε συνυπεύθυνη για ό,τι έγινε. Ίσως, μέσα της, να την κατηγορούσε για τη σιωπή και την αδράνειά της, για όλα τα «κάνε υπομονή» και για όλες τις νουθεσίες, που έλεγε κάθε τόσο στη μητέρα της, για να μη «χαλάσει» το σπιτικό της. Κούνησε το κεφάλι της με έναν αδιάφορο χαιρετισμό κι έπειτα γύρισε την πλάτη, βιαστικά, βάζοντας το κλειδί στην εξώπορτα.

Μπαίνοντας μέσα, μια άσχημη μυρωδιά την έκανε

να δυσανασχετήσει. Σίγουρα προερχόταν από εκείνο το σιφόνι που βούλωνε κάθε τόσο, κάνοντας τη μητέρα της να αγανακτεί.

«Να καλέσουμε έναν υδραυλικό» έλεγε και ξανάλεγε, με τον πατέρα της να αντιδρά απαντώντας πως θα το έφτιαχνε ο ίδιος, κι όλο το έφτιαχνε κι όλο χαλούσε. Ο υπέρμετρος εγωισμός του, άλλωστε, δεν του επέτρεπε να παραδεχτεί πως δεν πιάνουν τα χέρια του στα υδραυλικά.

Ήταν ο άνδρας του σπιτιού και σαν άνδρας ήξερε να μαστορεύει τα πάντα. Μα κάθε που ξεκινούσε το μαστόρεμα, ξεκινούσαν και οι φωνές. Και να σου οι βρισιές και να σου τα κλάματα. Και όλα αυτά για ένα αναθεματισμένο σιφόνι. Όλα του έφταιγαν, μα περισσότερο απ' όλα του έφταιγε η γυναίκα του. Πάντοτε έβρισκε έναν λόγο να τα βάλει μαζί της και σύντομα ο καυγάς φούντωνε.

Έκλεισε την πόρτα πίσω της και κρέμασε το παλτό της στον καλόγερο που έστεκε πίσω από την πόρτα, αφήνοντας προσεκτικά τα κλειδιά της στο τραπεζάκι της εισόδου. Η ίδια δεν ήταν ποτέ ιδιαίτερα σχολαστική, μα η μητέρα της πάντοτε τα ήθελε όλα τακτοποιημένα στη θέση τους. Σαν να ήχησε, ξαφνικά, στα αφτιά της η φωνή της να την μαλώνει τρυφερά, να μην πετάει τα πράγματα της δεξιά κι αριστερά, κάθε φορά που μπαίνει στο σπίτι, με την Κατερίνα να την αποκαλεί υπερβολική, μέσα από τα δόντια της. Σήμερα θα της έκανε το χατίρι κι ας μην ήταν εκεί για να το δει.

Όσο προχωρούσε πιο μέσα, η μυρωδιά γινόταν ακόμα πιο έντονη και για μια στιγμή σκέφτηκε να ανοίξει το παράθυρο, να μπει καθαρός αέρας. Σκέψη

που, σχεδόν αμέσως, ακύρωσε στο μυαλό της. Δεν ήθελε οι γείτονες να καταλάβουν πως βρισκόταν εκεί. Σίγουρα θα έρχονταν να τη ρωτήσουν τι κάνει και να δηλώσουν πως νοιάζονται για εκείνη. Τώρα; Τόσα χρόνια πού ήταν να ρωτήσουν τι κάνει; Τόσα χρόνια πού ήταν για να νοιαστούν;

Έσφιξε τις γροθιές της προσπαθώντας να συγκρατήσει τον θυμό της και ύστερα άρχισε να παίρνει και πάλι βαθιές ανάσες. Η ψυχολόγος, σε μια από τις συνεδρίες, της είχε πει πως, αν ήθελε να προχωρήσει τη ζωή της, θα έπρεπε να αποβάλει τον θυμό που είχε ριζώσει μέσα της. Την είχε συμβουλέψει, μάλιστα, κάθε φορά που θα ένιωθε αρνητικά συναισθήματα, να φτιάχνει στο μυαλό της μια όμορφη εικόνα και να ταξιδεύει εκεί μέχρι να νιώσει και πάλι ήρεμη.

Ασυναίσθητα το βλέμμα της έπεσε στον ξύλινο μπουνφέ που στεκόταν, επιβλητικά, μπροστά από τον απέναντι τοίχο, ασφυκτικά γεμάτος με κορνίζες, σε διάφορα μεγέθη και σχήματα. Στον νου της έφερε ξανά τη μητέρα της, να κρατά ένα πανί στο χέρι και να τις ξεσκονίζει δυο και τρεις φορές την ημέρα.

«Μα πότε πρόλαβαν να σκονιστούν;» τη ρωτούσε η Κατερίνα περιπαικτικά, μα εκείνη ποτέ δεν απαντούσε. Μόνο ένα γλυκόπικρο χαμόγελο σχηματιζόταν στα χείλη της κι ύστερα έμενε να τις κοιτά για λίγα λεπτά, μέχρι που χανόταν στις αναμνήσεις της.

Τώρα που το σκεφτόταν καλύτερα, έμοιαζε σαν να προσπαθούσε να κρατήσει καθαρές τις εικόνες από εκείνες τις οικογενειακές στιγμές που ξεχείλιζαν από χαρά και υπόσχονταν πως θα κρατούσαν για πάντα, μα που τελικά κράτησαν τόσο λίγο. Στιγμές που η Κατερίνα είχε αντικρύσει μόνο μέσα σε εκείνες τις κορ-

νίζες και σε κάτι ξεθωριασμένα άλμπουμ, μιας και τότε ήταν πολύ μικρή για να τις συγκρατήσει στη μνήμη της.

Από τότε που άρχισε να καταλαβαίνει, το μόνο που θυμόταν ήταν φωνές και τσακωμοί. Οι μόνες στιγμές ευτυχίας για εκείνη ήταν όταν στο σπίτι επικρατούσε σιωπή. Πόσο θλιβερό για ένα παιδί να συνδέει την ευτυχία με τη σιωπή. Άπλωσε το χέρι της και με τα ακροδάχτυλα της χάιδεψε την κορνίζα που απεικόνιζε τον γάμο των γονιών της. Εκείνος την κρατούσε με στοργή από τους ώμους κι εκείνη έλαμπε, μέσα στο ολόλευκο νυφικό της, παραδομένη στην αγκαλιά του.

Η Άννα μόλις είχε κλείσει τα δεκαεννέα, όταν γνώρισε τον Στράτο. Μαθήτευε σε μια σχολή κομμωτικής και, ταυτόχρονα, έκανε την πρακτική της άσκηση σε ένα συνοικιακό κομμωτήριο. Είχε συμφωνήσει μάλιστα με την ιδιοκτήτρια πως, μόλις έπαιρνε το δίπλωμα της, θα προχωρούσαν σε κανονική πρόσληψη, με μισθό και ένσημα, μιας και τα χέρια της έπιαναν και οι πελάτισσες έφευγαν ενθουσιασμένες κάθε φορά που τις χτένιζε. Για την Άννα η κομμωτική ήταν ένα είδος τέχνης. Έπιανε στα χέρια της τις ατημέλητες τούφες και, αφού τις έπλεκε με προσοχή, δημιουργούσε περίτεχνους κότσους αλλάζοντας εντελώς την όψη της εκάστοτε κυρίας. Συνήθιζε να φύγει κλεφτές ματιές στον μεγάλο καθρέφτη, παρατηρώντας τις εκφράσεις της πελάτισσάς της, στην προσπάθειά της να μαντέψει αν θα έμενε ικανοποιημένη από το αποτέλεσμα. Κάθε φορά, μάλιστα, που εισέπραττε θετικά σχόλια, τα μάγουλα της κοκκίνιζαν και εκείνο το γλυκό χαμόγελο εμφανιζόταν στο πρόσωπό της. Ήταν η Άννα, ένα ντροπαλό και συνάμα χαμογελαστό πλάσμα, που

αντιμετώπιζε τη δουλειά της ως ανάγκη για δημιουργία.

Ο Στράτος ήταν τρία χρόνια μεγαλύτερός της κι εκείνη την περίοδο ήταν φαντάρος. Γνωρίστηκαν, σε μια έξοδο του, μέσα από κοινή παρέα και σύντομα έγιναν ζευγάρι. Μόλις τελείωσε το στρατιωτικό του τη ζήτησε σε γάμο, με τους γονείς της Άννας να δέχονται με χαρά, μακαρίζοντας την καλή τύχη της κόρης τους. Προερχόταν από μια φιλήσυχη οικογένεια, που ποτέ δεν είχε δώσει δικαιώματα. Ήταν νέος, σοβαρός και μετρημένος και όσοι τον γνώριζαν μιλούσαν για εκείνον με τα καλύτερα λόγια. Εργατικός, ευγενικός και με δύο γονείς που αγκάλιασαν την Άννα σαν να ήταν παιδί τους.

Τα τρία πρώτα χρόνια του γάμου τους όλα κυλούσαν υπέροχα για το ζευγάρι. Εκείνος δούλευε στο ξυλουργείο του πατέρα του και εκείνη είχε προσληφθεί στο κομμωτήριο που είχε κάνει την πρακτική της. Οικονομικά, βέβαια, ήταν αρκετά στριψυγμένοι, όμως αυτό δεν εμπόδιζε σε τίποτα την ευτυχία τους. Όσοι τους γνώριζαν, θαύμαζαν το πόσο αγαπημένοι ήταν και τους θεωρούσαν υπόδειγμα ζευγαριού. Πήγαιναν παντού μαζί και στο σπίτι τους μπαίνοβγαιναν συνεχώς φίλοι και συγγενείς, στήνοντας κάθε τόσο κι από ένα μικρό γλέντι. Ο ερχομός της Κατερίνας ήρθε να επισφραγίσει την ευτυχία τους.

Μόλις πληροφορήθηκαν την εγκυμοσύνη, συμφώνησαν να παραιτηθεί η Άννα από τη δουλειά της και να αφοσιωθεί στη φροντίδα του παιδιού. Όταν πια η μικρή θα ξεπεταγόταν λίγο, τότε θα μπορούσε και πάλι να επιστρέψει στο κομμωτήριο. Στο μεταξύ τα οικονομικά τους είχαν βελτιωθεί αισθητά, μιας και ο

Στράτος εργαζόταν πια στο Δημαρχείο. Ο πατέρας της Άννας είχε τον τρόπο του και λίγο πριν τις εκλογές κατάφερε τον μόνιμο διορισμό του γαμπρού του, τον οποίο είχε πλέον σαν γιο του.

Όταν η Κατερίνα έκλεισε τα πέντε και ξεκίνησε το νηπιαγωγείο, η Άννα συζήτησε για πρώτη φορά με τον Στράτο την επιθυμία της να επιστρέψει στη δουλειά. Δε θα είχε βέβαια τον χρόνο να εργαστεί κανονικά, όμως θα μπορούσε να πλησιάσει κάποιες παλιές πελάτισσές της και να κάνει κάποια ραντεβού στα σπίτια. Ο Στράτος, και μόνο στο άκουσμα των παραπάνω, έγινε έξω φρενών.

«Τι είσαι να μπαινοβγαίνεις σε ξένα σπίτια; Θες να μας σχολιάζει ο κόσμος;» της απάντησε με έντονο ύφος, με την Άννα να μένει άναυδη με την αντίδραση του.

Όμως δε σώπασε, προσπάθησε να του υπενθυμίσει όσα είχαν συμφωνήσει παλιότερα, μα εκείνος σε κάθε της λέξη έδειχνε να θυμώνει όλο και περισσότερο και το πρώτο χαστούκι δεν άργησε να έρθει. Η Άννα πήρε στην αγκαλιά της την πεντάχρονη Κατερίνα, που έκλαιγε ξαπλωμένη στο χαλί του σαλονιού, και κλείστηκαν στο δωμάτιο του ζευγαριού. Εκείνος συνέχισε για λίγο ακόμα τις φωνές κι έπειτα έφυγε από το σπίτι, κλείνοντας με δύναμη την πόρτα πίσω του.

Το επόμενο πρωί επέστρεψε κρατώντας μια αγκαλιά λουλούδια και ένα παιχνίδι για τη μικρή. Κάτι οι δακρύβρεχτες συγγνώμες του, κάτι το μετανιωμένο του βλέμμα, κάτι οι υποσχέσεις του ότι δε θα ξανασυμβεί, η Άννα πείστηκε να ξεχάσει το συμβάν. Και δχι μόνο αυτό, δέχτηκε και να αφήσει, για αργότερα, την προοπτική να πιάσει ξανά δουλειά.